

Ιταλία της Αναγέννησης

ΠΥΡΣΟΙ ΛΑΜΠΥΡΙΖΑΝ ΨΗΛΑ στους πύργους του Παλάτσο Βέκιο και του Μπαρτζέλο, ενώ λίγο μακρύτερα προς το Βορρά, στην πλατεία του καθεδρικού ναού, αχνοφέγγανε μονάχα μερικά φανάρια. Λίγα ήταν και τα φανάρια στις προκυμαίες κατά μήκος του Ποταμού Άρνου, εκεί όπου μερικοί ναύτες και λιμενεργάτες μόλις που διακρίνονταν στη σκοτεινιά. Ήταν αργά για τούτη την πόλη· εδώ όπου οι περισσότεροι άνθρωποι κλείνονταν στα σπίτια τους με τον ερχομό της νύχτας. Κάποιοι από τους ναύτες στις προκυμαίες πάλευαν ακόμα να τακτοποιήσουν τις βάρκες και τα πλεούμενά τους, φροντίζοντας να κάνουν μερικές τελευταίες επισκευές στα ξάρτια, να τυλίζουν μέσα στο σκοτάδι τα σχοινιά σε τακτικές κουλούρες και να τρίψουν τα καταστρώματα. Οι λιμενεργάτες βιάζονταν να σύρουν και να κουβαλήσουν φορτία στην ασφάλεια των αποθηκών παραδίπλα.

Φώτα άστραφταν και στα καπηλειά και στα πορνεία, όμως έξω στους δρόμους λίγοι ήταν εκείνοι που περιδιάβαιναν. Είχαν περάσει εφτά χρόνια από την ημέρα που ο εικοσάχρονος, τότε, Λορέντζο των Μεδίκων είχε εκλεγεί άρχοντας της πόλης, καταφέροντας να επιβάλει μια κάποια αίσθηση τάξης και ηρεμίας ανάμεσα στις μεγάλες οικογένειες διεθνών

τραπεζιτών και εμπόρων. Οικογένειες οι οποίες ανταγωνίζονταν σφοδρά η μια την άλλη για την πρωτοκαθεδρία και που σ' αυτές η Φλωρεντία χρωστούσε το ότι ήταν μία από τις πλουσιότερες πόλεις του κόσμου. Παρ' όλα αυτά, η πόλη δεν σταμάτησε ποτέ να σιγοβράζει –και περιστασιακά να κοχλάζει– καθώς όλες οι φατρίες πάλευαν για τον έλεγχο· μερικές από αυτές άλλαζαν συμμαχίες, ενώ άλλες ήταν σταθερά και αδυσώπητα εχθρικές μεταξύ τους.

Η Φλωρεντία, το σωτήριο έτος 1476, ακόμα κι ένα γλυκό, ανοιξιάτικο βραδάκι αρωματισμένο με γιασεμί, όταν μπορούσες σχεδόν να παραβλέψεις τη βρόμα του Άρνου –εφόσον ο άνεμος φυσούσε στη σωστή κατεύθυνση– δεν ήταν και το πιο ασφαλές μέρος μετά τη δύση του ήλιου.

Το φεγγάρι είχε πάρει τη θέση του στον σκοτεινό μπλε ουρανό, δεσπόζοντας ανάμεσα στο πλήθος των άστρων που το συντρόφευαν. Το φως του έλουζε την ανοιχτή πλατεία, στο σημείο όπου η Πόντε Βέκιο με τα στριμωγμένα μαγαζιά της σκοτεινά και σιωπηλά τούτη την ώρα, συναντούσε τη βόρεια όχθη του ποταμού. Το φως της σελήνης διέγραφε και μια φιγούρα τυλιγμένη στα μαύρα, να στέκεται πάνω στη στέγη της εκκλησίας του Σάντο Στέφανο αλ Πόντε. Ήταν ένας νεαρός άντρας, δεκαεφτά χρόνων μονάχα, που όμως στεκόταν ψηλός και περήφανος. Επιθεωρώντας με ένταση τη συνοικία κάτω, έφερε το χέρι στα χείλη και σφύριξε· ένας χαμηλός αλλά οξύς ήχος. Σε απάντηση, είδε να αναδύονται από τους σκοτεινούς δρόμους και τις ασίδες, πρώτα ένας, μετά τρεις, έπειτα δώδεκα και τελικά είκοσι άντρες, νέοι όπως εκείνος, και να προχωρούν στην πλατεία. Οι περισσότεροι ήταν ντυμένοι στα μαύρα, κάποιοι με κατακόκκινες, πράσινες, κυανές κουκούλες ή καπέλα, όλοι τους όμως οπλισμένοι με σπαθιά και μαχαίρια στις ζώνες τους. Η συμμορία των επικίνδυνων –όπως έδειχναν– νέων απλώθηκε με μια αλαζονική σιγουριά.

Ο νέος άντρας κοίταξε κάτω τα πρόθυμα πρόσωπα που έδειχναν χλωμά στο φεγγαρόφωτο καθώς ατένιζαν με τη σειρά τους προς το μέρος του. Σήκωσε τη γροθιά του πάνω από το κεφάλι του σε έναν προκλητικό χαιρετισμό.

«Είμαστε ενωμένοι!» φώναξε, την ίδια στιγμή που κι εκείνοι σήκωναν τις γροθιές τους. Κάποιοι μάλιστα είχαν τραβήξει και τα όπλα τους, κραδαίνοντάς τα και ζητωκραυγάζοντας «Ενωμένοι!»

Ο νεαρός άντρας, με επιδεξιότητα γάτου, γλίστρησε στα γρήγορα από τη μισοτελειωμένη πρόσοψη της εκκλησίας ως τον πρόναο. Με το μανδύα του να ανεμίζει, πήδησε από εκεί και προσγειώθηκε σκυφτός και αλώβητος καταμεσής των αντρών. Εκείνοι μαζεύτηκαν γύρω του με προσμονή.

«Κάντε ησυχία, φίλοι μου», είπε και σήκωσε το χέρι του για να κατασιγάσει μια τελευταία κραυγή. Χαμογέλασε δύσθυμα. «Ξέρετε γιατί σας κάλεσα απόψε εδώ, εσάς που είστε οι πιο στενοί μου σύμμαχοι; Για να σας ζητήσω βοήθεια. Πάει καιρός που δεν λέω τίποτα, ενώ ο εχθρός μας –και ξέρετε ποιον εννοώ, τον Βιέρι ντε Πάτσι– τριγυρνά σε τούτη την πόλη συκοφαντώντας την οικογένειά μου. Σέρνει το όνομά μας στη λάσπη και προσπαθεί με τον άθλιο τρόπο του να μας μειώσει. Κανονικά δεν θα καθόμουν ούτε να κλοτσήσω ένα τέτοιο ψωριάτικο βρομόσκυλο, όμως...»

Τα λόγια του διέκοψε μια μεγάλη κοτρόνα που τινάχτηκε από την πλευρά της γέφυρας και προσγειώθηκε στα πόδια του.

«Αρκετά με τις ανοησίες σου, γκρουόλο*», ακούστηκε μια φωνή.

Ο νέος άντρας και η ομάδα του γύρισαν σαν ένας άνθρωπος προς την κατεύθυνση της φωνής. Ήξερε ήδη σε ποιον

* Ιταλικά στο κείμενο (βλ. Γλωσσάρι ιταλικών και λατινικών όρων στο τέλος του βιβλίου)

ανήκε. Μια άλλη συμμορία νέων αντρών πλησίαζε διασχίζοντας τη γέφυρα από τη νότια πλευρά. Μπροστά προπορευόταν, στητός και κορδωτός, ο αρχηγός της. Ένας κόκκινος μανδύας, που τον συγκρατούσε μια αγκράφα στολισμένη με χρυσά δελφίνια και σταυρούς σε μπλε φόντο, κάλυπτε τη σκούρα βελούδινη φορεσιά του, ενώ το χέρι του είχε αγκαλιασμένη τη λαβή του ξίφους του. Είχε αρκετά όμορφο πρόσωπο που όμως η όψη του αγρίευε από το σκληρό στόμα και το αδύνατο πιγούνι. Και παρόλο που ήταν κάπως χοντρός, δεν υπήρχε αμφιβολία για τη δύναμη που έκρυβε στα χέρια και τα πόδια του.

«Μπουόνα σέρα, Βιέρι», ανταπάντησε ο νεαρός άντρας. «Την κουβέντα σου είχαμε», είπε και υποκλίθηκε με ειρωνική ευγένεια, ενώ ταυτόχρονα καμώθηκε τον έκπληκτο. «Όμως, συγχώρα με. Δεν περιμέναμε να έρθεις ο ίδιος εδώ. Νόμιζα ότι οι Πάτσι πάντα πλήρωναν άλλους για να κάνουν τις βρομοδουλειές τους».

Ο Βιέρι φούσκωσε σαν διάνος καθώς εκείνος και οι στρατιώτες του πλησίασαν, σταματώντας μερικά μέτρα μακριά. «Έτζιο Οντιτόρε! Μικρό, κακομαθημένο κουτάβι! Εγώ λέω ότι μάλλον η δική σου οικογένεια γραφιάδων και λογιστών είναι που τρέχει στους φρουρούς με την πρώτη δυσκολία. *Κοντάρντο!*» Άρπαξε τη λαβή του σπαθιού του. «Μάλιστα, σαν να μου φαίνεται πως κι εσύ φοβάσαι να τακτοποιήσεις ο ίδιος τις δουλειές σου».

«Τι να σου πω, Βιέρι, *σιτσιόνε*; Την τελευταία φορά που είδα την αδελφή σου, τη Βιόλα, μου φάνηκε ευχαριστημένη με τον τρόπο που τη βόλεψα». Ο Έτζιο Οντιτόρε χάρισε στον εχθρό του ένα πλατύ χαμόγελο, ακούγοντας ευχαριστημένους τους συντρόφους του να χαχανίζουν και να επικροτούν πίσω του.

Παρ' όλα αυτά, ήξερε πως το είχε παρατραβήξει. Ο Βιέρι είχε γίνει κατακόκκινος από οργή. «Ανέχτηκα αρκετά από

σένα, Έτζιο, μικρό καθίκι! Ας δούμε, λοιπόν, αν μπορείς να πολεμήσεις τόσο καλά όσο παραμιλάς!» Γύρισε το κεφάλι προς τους άντρες του και σηκώνοντας το σπαθί του, βρυχήθηκε: «Ξεκάνετε τους μπάσταρδους!»

Αμέσως άλλη μια πέτρα εκτινάχτηκε στον αέρα, όμως αυτή τη φορά δεν στάλθηκε ως πρόκληση. Πέτυχε τον Έτζιο ολόγισια στο μέτωπο, σκίζοντας το δέρμα και αφήνοντας το αίμα να τρέξει ποτάμι. Για μια στιγμή ο Έτζιο οπισθοχώρησε παραπατώντας, ενώ ταυτόχρονα μια βροχή από πέτρες εκτοξεύτηκε από τα χέρια των ακολούθων του Βιέρι. Οι δικοί του άντρες ίσα που είχαν χρόνο να ορμήσουν πριν η συμμορία των Πάτσι, διασχίζοντας γοργά τη γέφυρα, πέσει πάνω τους. Καθώς όλοι όρμησαν αστραπιαία σε όλους, μπλέχτηκαν τόσο μεταξύ τους, που τις πρώτες στιγμές δεν βρήκαν σχεδόν καθόλου χρόνο να τραβήξουν σπαθιά ή έστω στιλέτα. Έτσι, οι δύο συμμορίες συγκρούστηκαν μονάχα με τις γροθιές τους.

Η μάχη που ακολούθησε ήταν σκληρή και πεισματική· βάρβαρες κλοτσιές και γροθιές συνοδεύονταν από τον ανατριχιαστικό ήχο που έκαναν τα κόκαλα που έσπαγαν. Η έκβαση της σύγκρουσης ήταν αμφίρροπη. Τότε ο Έτζιο, με την όραση του θολωμένη από το αίμα που έτρεχε από το μέτωπό του, είδε δύο από τους καλύτερους άντρες του να παραπατούν, να πέφτουν και να καταλήγουν ποδοπατημένοι από τους τραμπούκους των Πάτσι. Ο Βιέρι γέλασε και, καθώς ήταν κοντά, τίναξε ξανά το χέρι του προς στο κεφάλι του Έτζιο, με μια βαριά πέτρα στη χούφτα. Εκείνος έπεσε ανάσκελα και ο Βιέρι αστόχησε. Όμως η βολή πέρασε τόσο ξυστά που δεν του έδωσε την ευκαιρία να χαλαρώσει, ειδικά καθώς εκείνη τη στιγμή η πλευρά των Οντιτόρε δεχόταν τη χειρότερη επίθεση. Πριν σηκωθεί όρθιος, ο Έτζιο κατάφερε να ελευθερώσει το στιλέτο του και να χαρακώσει άγρια το μηρό ενός γιγαντώσωμου φονιά των Πάτσι που ορμούσε καταπάνω του με το σπαθί

και το μαχαίρι του προτεταμένα. Το σπιλέτο του Έτζιο έσκισε το ύφασμα, βρήκε μυς και τένοντες, κι έκανε τον άντρα να αφήσει μια αγωνιώδη κραυγή. Έπεσε παρατώντας τα όπλα του και πίεσε το τραύμα του και με τα δύο χέρια, ενώ το αίμα τινάζοταν σαν σιντριβάνι.

Κάνοντας απελπισμένες προσπάθειες, ο Έτζιο κατάφερε να σταθεί στα πόδια του και να κοιτάξει γύρω του. Είδε ότι οι Πάτσι είχαν σχεδόν κυκλώσει τους δικούς του, εγκλωβίζοντάς τους στον τοίχο της εκκλησίας. Νιώθοντας ένα μέρος της δύναμής του να επιστρέφει στα πόδια του, πλησίασε τους συντρόφους του. Απέφυγε σκύβοντας τη σαρωτική λεπίδα ενός ακόμα μπράβου των Πάτσι και κατάφερε να βρει με τη γροθιά του τη χοντροκομμένη γνάθο του άντρα. Με ικανοποίηση είδε δόντια να πετάγονται και τον παραλίγο φονιά του να πέφτει στα γόνατα, ξαφνιασμένος από το χτύπημα. Κραύγασε προς το μέρος των συντρόφων του για να τους δώσει κουράγιο, ενώ στην πραγματικότητα οι σκέψεις του επικεντρώνονταν στους πιθανούς τρόπους να υποχωρήσουν όλοι τους σώζοντας όσο γινόταν την αξιοπρέπειά τους. Τότε, πάνω από τον ορυμαγδό της μάχης, άκουσε μια δυνατή, πρόσχαρη και πολύ οικεία φωνή να απευθύνεται σ' εκείνον. Ερχόταν πίσω από τον όχλο των Πάτσι.

«Ει, φρατελίνο, τι διάολο σκαρώνεις εκεί πέρα;»

Η καρδιά του Έτζιο άρχισε να χτυπά δυνατά από ανακούφιση· ωστόσο κατάφερε να φωνάξει αγκομαχώντας: «Ει, Φεντερικό! Τι κάνεις εδώ; Νόμιζα ότι θα ήσουν στα κεραμίδια όπως πάντα».

«Έτσι νόμιζες. Ήξερα ότι κάτι σχεδίαζες και σκέφτηκα να περάσω για να δω αν ο μικρός μου αδελφός έμαθε επιτέλους πώς να προσέχει τον εαυτό του. Αλλά απ' ό,τι βλέπω, μάλλον χρειάζεσαι κι άλλο ένα μάθημα – για να μην πω δύο».

Ο Φεντερικό Οντιτόρε, μερικά χρόνια μεγαλύτερος του Έτζιο και ο μεγαλύτερος από τους αδελφούς Οντιτόρε, ήταν

έναν πελώριο άντρα με ασίγαστη δίψα για ποτό, έρωτα και μάχη. Ενώ ακόμα μιλούσε, είχε ήδη μπει στο χορό. Κοπάνησε τα κεφάλια δύο Πάτσι μεταξύ τους, κλοτσώντας ταυτόχρονα το σαγόνι ενός τρίτου και άνοιξε δρόμο καταμεσής του όχλου, για να βρεθεί πλάι στον αδελφό του, δείχνοντας ατάραχος απέναντι στη βία που τον κύκλωνε. Γύρω τους, οι δικοί τους άντρες, έχοντας πάρει κουράγιο, δυνάμωσαν τις προσπάθειές τους. Οι Πάτσι, από την άλλη, είχαν πέσει σε σύγχυση. Κάποιοι από τους λιμενεργάτες είχαν μαζευτεί για να χαζέψουν από ασφαλή απόσταση το σαματά και, μέσα στο ημίφως, οι Πάτσι τους πέρασαν για ενισχύσεις από την πλευρά των Οντιτόρε. Αυτό, μαζί με τους βρυχηθμούς του Φεντερικό και τις γροθιές του που εκτοξεύονταν δεξιά κι αριστερά –κινήσεις που γρήγορα μιμήθηκε ο Έτζιο καθώς ήταν από εκείνους που μάθαιναν γρήγορα– τους έκαναν σύντομα να πανικοβληθούν.

Η μανιασμένη φωνή του Βιέρι ντε Πάτσι ακούστηκε πάνω από τη γενική οχλοβοή. «Οπισθοχωρήστε!» κραύγασε στους άντρες του, με τη φωνή του αλλοιωμένη από εξάντληση και θυμό. Έπιασε το βλέμμα του Έτζιο και γρύλισε μια άηχη απειλή πριν εξαφανιστεί μέσα στο σκοτάδι, πίσω, προς την Πόντε Βέκιο. Τον ακολούθησαν όσοι από τους άντρες του μπορούσαν ακόμα να σταθούν στα πόδια τους, ενώ τους έπαιρναν στο κυνήγι οι θριαμβευτές πλέον σύμμαχοι του Έτζιο.

Ήταν κι εκείνος έτοιμος να τους μιμηθεί, όμως η χερούκλα του αδελφού του τον συγκράτησε. «Μισό λεπτό», είπε.

«Μα τους έχουμε στο χέρι».

«Συγκρατήσου». Ο Φεντερικό είχε σκυθρωπιάσει αγγίζοντας απαλά την πληγή στο μέτωπο του Έτζιο.

«Μια γρατσουνιά είναι».

«Δεν είναι γρατσουνιά», διαφώνησε ο αδελφός του με μια σοβαρή έκφραση στο πρόσωπό του. «Καλύτερα να σε πάω στο γιατρό».

Ο Έτζιο έφτυσε καταγής. «Δεν έχω χρόνο να τρέχω σε γιατρούς. Χώρια που...» –σταμάτησε έχοντας ένα θλιμμένο ύφος– «...δεν έχω καθόλου λεφτά».

«Χα! Να υποθέσω ότι τα σπατάλησες σε γυναίκες και κρασιά;» Ο Φεντερικό μειδίασε κι έδωσε μια τρυφερή σκουντιά στον ώμο, στον μικρότερο αδελφό του.

«Δεν θα 'λεγα ότι τα σπατάλησα. Και κοίτα ποιος μιλάει». Ο Έτζιο ανταπέδωσε το μειδίαμα αλλά έπειτα δίστασε. Ξαφνικά ένιωσε το κεφάλι του να βροντά. «Απ' την άλλη, ίσως δεν βλέπεις να πάω να το κοιτάξουν. Να υποθέσω φυσικά πως δεν έχει νόημα να ζητήσω από σένα να μου δανείσεις μερικά *φιορίνια*».

Ο Φεντερικό χτύπησε το πουγκί του. Δεν κουδούνισε τίποτα. «Το πρόβλημα είναι πως κι εγώ είμαι λίγο στριμωγμένος αυτή τη στιγμή», είπε.

Ο Έτζιο χαμογέλασε βλέποντας την ντροπή που ένιωθε ο αδελφός του. «Εσύ, δηλαδή, τα δικά σου, σε τι τα σπατάλησες; Σε θείες λειτουργίες και μετάνοιες;»

Ο Φεντερικό γέλασε. «Εντάξει, δεν χρειάζεται να μου το κοπανάς». Κοίταξε τριγύρω. Τελικά αποδείχτηκε πως μονάχα τρεις-τέσσερις δικοί τους είχαν τραυματιστεί τόσο ώστε να αναγκαστούν να μείνουν πίσω στο πεδίο της μάχης. Όμως ακόμα κι αυτοί είχαν αρχίσει να ανασηκώνονται βογκώντας, πληγωμένοι αλλά χαμογελαστοί. Η κοκορομαχία τους ήταν σκληρή, όμως κανείς δεν είχε σπάσει κόκαλα. Απ' την πλευρά των Πάτσι, τουλάχιστον μια δωδεκάδα μαχαιροβγάλτες είχαν βγει εκτός μάχης κι ένας-δυο απ' αυτούς είχαν ακριβές φορεσιές.

«Πάμε να δούμε αν οι εχθροί μας έχουν καθόλου χρήμα να μοιραστούν», πρότεινε ο Φεντερικό. «Άλλωστε εμείς το χρειαζόμαστε περισσότερο απ' αυτούς. Όμως βάζω στοίχημα πως δεν θα μπορέσεις να τους ξαλαφρώσεις χωρίς να σε πάρουν πρέφα».

«Θα το δούμε αυτό», απάντησε ο Έτζιο κι έπιασε δουλειά με αρκετή επιτυχία. Πριν περάσουν μερικά λεπτά είχε καταφέρει να μαζέψει χρυσά νομίσματα αρκετά για να γεμίσει τα πορτοφόλια και των δυο τους. Ο Έτζιο κοίταξε προς το μέρος του αδελφού του με μια έκφραση θριάμβου και του κουδούνισε τα νομίσματα που μόλις είχε βάλει στο χέρι για να τονίσει την επιτυχία του.

«Αρκετά!» φώναξε ο Φεντερικό. «Καλύτερα να τους αφήσεις μερικά για να καταφέρουν να γυρίσουν κουτσαίνοντας σπίτια τους. Άλλωστε δεν είμαστε κλέφτες· αυτά που πήραμε είναι λάφυρα πολέμου. Χώρια που δεν μ' αρέσει καθόλου αυτή η πληγή. Πρέπει να βιαστούμε να την κοιτάξουν».

Ο Έτζιο κατένευσε και γύρισε να ρίξει μια τελευταία ματιά στο πεδίο της μάχης όπου απόψε είχαν νικήσει οι Οντιτόρε. Ανυπόμονος, ο Φεντερικό ακούμπησε το χέρι του στον ώμο του νεότερου αδελφού του. «Πάμε», είπε και χωρίς άλλες κουβέντες άρχισε να τρέχει με τέτοια ταχύτητα που ο κουρασμένος από τη μάχη Έτζιο δυσκολευόταν να τον ακολουθήσει. Παρ' όλα αυτά, όταν έμενε πολύ πίσω ή έστριβε σε λάθος σοκάκι, ο Φεντερικό σταματούσε και γύριζε πίσω για να τον καθοδηγήσει. «Λυπάμαι, Έτζιο. Είναι που θέλω να φτάσουμε στον *μέντικο* όσο πιο γρήγορα γίνεται».

Δεν ήταν μακριά, όμως ο Έτζιο ένιωθε όλο και πιο κουρασμένος σε κάθε λεπτό που περνούσε. Τελικά έφτασαν στο σκοτεινό δώμα, όπου ο οικογενειακός γιατρός τους διατηρούσε το χειρουργείο του. Ο χώρος ήταν διάσπαρτος με μυστηριώδη γυάλινα και μπακιρένια όργανα και φιάλες, τακτοποιημένα πάνω σε δρύινους πάγκους ή κρεμασμένα από το ταβάνι μαζί με δεμάτια αποξηραμένων βοτάνων. Ο Έτζιο ήταν ανήμπορος να πάρει τα πόδια του.

Ο *ντοτόρε* Σερέσα δεν χάρηκε καθόλου που τον ξύπνησαν μέσα στη μαύρη νύχτα, όμως η συμπεριφορά του άλλαξε

όταν έφερε ένα κερύ και επιθεώρησε από κοντά και με προσοχή το τραύμα του Έτζιο. «Χμ...» είπε σκυθρωπά. «Αυτή τη φορά κατάφερες να κάνεις πραγματικά χάλια τον εαυτό σου, νεαρέ. Μα τι στο καλό; Δεν μπορείτε όλοι εσείς, μια φορά τουλάχιστον, να κάνετε κάτι άλλο από το να δέρνετε ο ένας τον άλλον;»

«Ήταν ζήτημα τιμής, αγαπητέ γιατρέ», παρενέβη ο Φεντερικό.

«Μάλιστα», είπε ο γιατρός με ουδέτερη φωνή.

«Δεν είναι τίποτα σοβαρό», είπε ο Έτζιο, αν και ένιωθε στα πρόθυρα να λιποθυμήσει.

Ο Φεντερικό, που ως συνήθως έκρυβε την αγωνία του με τα αστεία, είπε: «Κάντε ό,τι καλύτερο μπορείτε για να τον μαντάρετε, αγαπητέ φίλε. Το ωραίο του προσωπάκι είναι η μόνη του περιουσία».

«Ει, *φοτίτι!*» ανταπέδωσε ο Έτζιο δείχνοντας το μεσαίο δάχτυλο στον αδελφό του.

Ο γιατρός τους αγνόησε, έπλυνε τα χέρια του, έλεγξε την πληγή απαλά κι έβρεξε ένα κομμάτι λινό ύφασμα με μια διάφανη ουσία που κρατούσε σε μια από τις πολλές φιάλες του. Σφούγγισε την πληγή με αυτό, όμως έτσουξε τόσο πολύ που ο Έτζιο σχεδόν πετάχτηκε από την καρέκλα του, με το πρόσωπό του παραμορφωμένο από τον πόνο. Έπειτα, θεωρώντας ότι η πληγή ήταν καθαρή, ο γιατρός πήρε μια βελόνα και της πέρασε μια λεπτή κλωστή από έντερο προβάτου. «Αυτό», είπε, «πράγματι θα πονέσει λίγο».

Μόλις έγιναν τα ράμματα και η πληγή δέθηκε με επιδέσμους που έκαναν τον Έτζιο να μοιάζει σαν Τούρκος με τουρμπάνι, ο γιατρός χαμογέλασε ενθαρρυντικά. «Τρία *φιορίνια*, για τώρα. Θα περάσω από το παλάτσο σας σε μερικές ημέρες για να βγάλω τα ράμματα. Θα πρέπει να με πληρώσετε άλλα τρία *φιορίνια* τότε. Θα έχεις πολύ δυνατό πονοκέφαλο, όμως θα περάσει.

Προσπάθησε μόνο να ξεκουραστείς – αν ξέρεις βέβαια τι σημαίνει αυτό. Α, και μην ανησυχείς· η ουλή δεν θα είναι τόσο μεγάλη ώστε να απογοητεύεις τις κυρίες από δω και πέρα».

Μόλις βρέθηκαν πάλι έξω στο δρόμο, ο Φεντερικό έβαλε το χέρι του γύρω από τους ώμους του νεότερου αδελφού του. Έβγαλε ένα φλασκό και το έτεινε στον Έτζιο. «Μην ανησυχείς», είπε καθώς πρόσεξε την έκφραση στο πρόσωπο του Έτζιο. «Είναι η καλύτερη γκράπα του πατέρα μας. Για έναν άντρα στην κατάστασή σου, είναι καλύτερη από το γάλα της μαμάς».

Ήπιαν και οι δυο, νιώθοντας το καυτό υγρό να τους ζεσταίνει. «Τι νύχτα κι αυτή!» είπε ο Φεντερικό.

«Πράγματι. Μακάρι να ήταν τουλάχιστον όλα όσα έγιναν απόψε τόσο ευχάριστα όσο το...» Όμως ο Έτζιο σταμάτησε απότομα καθώς πρόσεξε ότι το πρόσωπο του αδελφού του είχε αρχίσει να το στολίζει ένα χαμόγελο ως τ' αυτιά. «Μισό λεπτό», διόρθωσε τα λεγόμενά του γελώντας. «Ήταν το ίδιο ευχάριστα».

«Παρ' όλα αυτά, νομίζω ότι λίγο φαΐ και πιωτό δεν είναι κακή ιδέα για να στυλωθείς πριν πάμε σπίτι», είπε ο Φεντερικό. «Ξέρω πως είναι αργά, αλλά υπάρχει μια ταβέρνα εδώ κοντά που δεν κλείνει πριν ξημερώσει και...»

«Εσύ κι αυτός ο όστε είστε αμίτσι ίντιμι;»

«Μάγος είσαι;»

Μία ώρα αργότερα, μετά από ένα γεύμα με ριμπολίτα και μπιστέκα που το συνόδεψαν με ένα μπουκάλι Μπρουνέλο, ο Έτζιο ένωσε λες και δεν είχε χτυπήσει καθόλου. Νέος και υγιής καθώς ήταν, ένωσε όλη του τη χαμένη ενέργεια να επανέρχεται. Και σίγουρα η αδρεναλίνη που τον πλημμύρισε από τη νίκη απέναντι στη συμμορία τον Πάτσι, βοήθησε πολύ στο να αναρρώσει γρηγορότερα.

«Ωρα να πάμε σπίτι, αδελφούλη», του είπε ο Φεντερικό. «Ο πατέρας σίγουρα θα αναρωτιέται πού εξαφανιστήκαμε και

ξέρεις πως εσένα θέλει για να τον βοηθήσεις με την τράπεζα. Ευτυχώς για μένα, εγώ δεν έχω ιδέα από αριθμούς και μάλλον γι' αυτό βιάζεται να με στριμώξει στην πολιτική».

«Στην πολιτική ή στο τσίρκο, έτσι όπως το πας».

«Γιατί, υπάρχει διαφορά;»

Ο Έτζιο ήξερε πως ο Φεντερικό δεν του κρατούσε κακία για το ότι ο πατέρας τους εμπιστευόταν περισσότερο σ' εκείνον τις οικογενειακές τους υποθέσεις, παρά στον μεγαλύτερο αδελφό του. Ο Φεντερικό θα πέθαινε από πλήξη αν αναγκάζοταν να κάνει τη ζωή του τραπεζίτη. Το πρόβλημα ήταν πως ο Έτζιο υποψιαζόταν και για τον εαυτό του το ίδιο. Προς το παρόν, όμως, η μέρα που θα φορούσε τη μαύρη φορεσιά και τη χρυσή καδένα του Φλωρεντινού τραπεζίτη δεν είχε φτάσει ακόμα κι εκείνος ήταν αποφασισμένος να χαρεί στο έπακρο όσες ημέρες ελευθερίας και ανεμελιάς τού είχαν απομείνει. Δεν είχε ιδέα ακόμα τότε, πόσο λίγες έμελλε να είναι εκείνες οι ημέρες.

«Καλύτερα να βιαστούμε», είπε ο Φεντερικό, «αν θέλουμε να αποφύγουμε το κατσάδιασμα».

«Μπορεί να ανησυχεί».

«Μπα, όχι· ξέρει ότι μπορούμε να προσέξουμε τον εαυτό μας». Ο Φεντερικό κοίταζε τον Έτζιο εξεταστικά. «Όμως θα ήταν καλύτερα αν είχαμε ήδη ξεκινήσει». Έκανε μια παύση. «Έχεις όρεξη για ένα μικρό στοιχηματάκι; Έναν αγώνα ταχύτητας;»

«Προς τα πού;»

«Ας πούμε» –ο Φεντερικό ατένισε τη φεγγαρόλουστη πόλη, κοιτώντας προς ένα καμπαναριό όχι πολύ μακριά από εκεί– «ως τη στέγη της Σάντα Τρινιτά. Δεν θα σε εξαντλήσει πολύ και δεν είναι μακριά απ' το σπίτι. Όμως σκέφτομαι να βάλω και κάτι ακόμα».

«Τι;»

«Δεν θα τρέξουμε στους δρόμους, αλλά πάνω στις στέγες». Ο Έτζιο πήρε μια βαθιά ανάσα. «Εντάξει. Δοκίμασέ με», είπε. «Ωραία, μικρή *ταρταρούγκα'* πάμε».

Χωρίς άλλη κουβέντα, ο Φεντερικό ξεκίνησε σκαρφαλώνοντας έναν κοντινό, άγριο στην όψη τοίχο, τόσο εύκολα όσο θα το έκανε και μια σαύρα. Σταμάτησε στην κορυφή, μοιάζοντας σχεδόν σαν να έκανε τραμπάλα πάνω στα κεραμίδια, γέλασε και ξεκίνησε να τρέχει. Μέχρι να φτάσει ο Έτζιο στη στέγη, ο αδελφός του ήδη προπορευόταν καμιά εικοσαριά μέτρα.

Τον ακολούθησε τρέχοντας δυνατά ενώ το σώμα του, γεμάτο από την αδρεναλίνη της έντασης, είχε ξεχάσει τον πόνο. Είδε τον Φεντερικό να κάνει ένα γιγάντιο άλμα πάνω από ένα κατασκότεινο κενό και να καταλήγει ανάλαφρα πάνω στην επίπεδη στέγη ενός γκριζου παλάτσο λίγο χαμηλότερα από το σημείο απ' όπου πήδησε. Έτρεξε λίγο πιο πέρα και στάθηκε. Ο Έτζιο ένιωσε μια αναλαμπή φόβου καθώς το χάσμα των οχτώ ορόφων ανοιγόταν από κάτω του, όμως θα προτιμούσε να πεθάνει παρά να διστάσει μπροστά στον αδελφό του. Μάζεψε το κουράγιο του κι έκανε ένα τεράστιο άλμα με πίστη στον εαυτό του. Καθώς πετούσε κατά μήκος του χάσματος, είδε τις σκληρές γρανιτένιες πλάκες του δρόμου να αντανakλούν το φεγγαρόφωτο μακριά κάτω από τα πόδια του που τινάζονταν στον αέρα. Για ένα κλάσμα του δευτερολέπτου αναρωτήθηκε αν είχε λογαριάσει σωστά την απόσταση. Ο σκληρός γκριζός τοίχος του παλάτσο φάνηκε να υψώνεται προς το μέρος του, όμως έπειτα άρχισε να χαμηλώνει απότομα κι εκείνος βρέθηκε πάνω στη στέγη, παραπατώντας λιγάκι. Στάθηκε όρθιος και χαρούμενος, κι ας αγκομαχούσε δυνατά.

«Ο μικρός μου αδελφός έχει πολλά να μάθει ακόμα», τον πείραξε ο Φεντερικό ξεκινώντας πάλι – μια σκιά που κινούνταν σαν βέλος ανάμεσα σε ένα σωρό καμινάδες κάτω από τα σκόρπια σύννεφα. Ο Έτζιο εκτινάχτηκε μπροστά,

συνεπαρμένος από την αγριάδα της στιγμής. Κι άλλα χάσματα ανοίχτηκαν κάτω από τα πόδια του, μερικά από σοκάκια και κάποια από φαρδιούς δρόμους. Ο Φεντερίκο ήταν άφαντος. Ξαφνικά, το καμπαναριό της Σάντα Τρινιτά υψώθηκε μπροστά του, ξεπηδώντας από την κόκκινη απλωσιά της στέγης της εκκλησίας που είχε ομαλή κλίση. Όμως καθώς πλησίαζε, θυμήθηκε ότι η εκκλησία ήταν στη μέση μιας πλατείας και η απόσταση ανάμεσα στη στέγη της και τα γειτονικά κτίρια ήταν πολύ μεγαλύτερη απ' όσες είχε πηδήσει ως τώρα. Δεν τόλμησε να διστάσει ή να κόψει ταχύτητα· η μόνη του ελπίδα τώρα ήταν η στέγη της εκκλησίας να βρισκόταν χαμηλότερα από εκείνη από την οποία θα επιχειρούσε το άλμα. Αν κατάφερε να εκτινάξει μπροστά τον εαυτό του με αρκετή δύναμη, αν μπορούσε σχεδόν να απογειωθεί, η βαρύτητα θα έκανε τα υπόλοιπα. Για ένα-δυο δευτερόλεπτα θα πετούσε σαν πουλί. Απόδωσε κάθε σκέψη για τις συνέπειες μιας αποτυχίας.

Είδε την άκρη της στέγης στην οποία έτρεχε να πλησιάζει γρήγορα κι έπειτα, κενό. Εκτινάχτηκε, ακούγοντας τον αέρα να σφυρίζει στ' αυτιά του, κάνοντας τα μάτια του να δακρύνουν. Η στέγη της εκκλησίας έμοιαζε να είναι στην άκρη του κόσμου· δεν θα την έφτανε ποτέ και ποτέ ξανά δεν θα γελούσε ή θα τσακωνόταν ή θα κρατούσε μια γυναίκα στα χέρια του. Δεν μπορούσε να ανασάνει. Έκλεισε τα μάτια του και μετά...

Το σώμα του διπλώθηκε στα δύο, σταθεροποίησε τον εαυτό του με χέρια και πόδια και μπόρεσε να σταθεί πάλι. Τα είχε καταφέρει· τα είχε καταφέρει για λίγα εκατοστά μονάχα, όμως είχε φτάσει τελικά στη στέγη.

Πού ήταν ο Φεντερίκο; Σκαρφάλωσε μέχρι τη βάση του καμπαναριού και γύρισε για να κοιτάξει προς το μέρος απ' όπου είχε έρθει, ακριβώς τη στιγμή που ο αδελφός του ερχόταν κι εκείνος ιπτάμενος. Ο Φεντερίκο πάτησε σταθερά, όμως το βάρος του τίναξε ένα-δυο κεραμίδια από τη θέση τους και

παραλίγο να χάσει την ισορροπία του καθώς εκείνα κύλησαν προς τα κάτω πέφτοντας από τη στέγη. Δευτερόλεπτα αργότερα, έγιναν κομμάτια πάνω στις σκληρές πλάκες της πλατείας. Ο Φεντερικό βρήκε πάλι την ισορροπία του και στάθηκε ολόρθος, αγκομαχώντας. Ένα χαμόγελο περηφάνιας ήταν ζωγραφισμένο στο πρόσωπό του.

«Τελικά ίσως δεν είσαι και τόσο *ταρταρούγκα*», είπε καθώς σκαρφάλωσε κοντά στον Έτζιο και τον χτύπησε τρυφερά στον ώμο. «Με προσπέρασες σαν αστραπή».

«Δεν το κατάλαβα», είπε λακωνικά ο Έτζιο, προσπαθώντας και εκείνος να βρει την ανάσα του.

«Πάντως δεν πρόκειται να με προλάβεις μέχρι την κορυφή του καμπαναριού», αντιγύρισε ο Φεντερικό και κάνοντας στην άκρη τον Έτζιο, άρχισε να σκαρφαλώνει στο κοντόχοιτρο καμπαναριό που οι προύχοντες της πόλης σκέφτονταν να αντικαταστήσουν με ένα πιο σύγχρονο σχέδιο. Τούτη τη φορά, ήταν ο Φεντερικό εκείνος που κατάφερε να τερματίσει πρώτος και μάλιστα έδωσε κι ένα χέρι βοήθειας στον τραυματισμένο αδελφό του που είχε αρχίσει να νιώθει πως το κρεβάτι δεν ήταν και τόσο άσχημη ιδέα τελικά. Ξέπνοοι και προσπαθώντας να ξαποστάσουν, στάθηκαν να ατενίσουν την πόλη τους που απλωνόταν γαλήνια και σιωπηλή μέσα στο γκριζωπό φως της χαραυγής.

«Ζούμε καλή ζωή, αδελφέ», είπε ο Φεντερικό με αταίριαστη για το χαρακτήρα του σοβαρότητα.

«Την καλύτερη», συμφώνησε ο Έτζιο. «Και μακάρι να μην αλλάξει ποτέ».

Έμειναν και οι δυο σιωπηλοί καθώς κανείς τους δεν ήθελε να διαταράξει την τελειότητα εκείνης της στιγμής, όμως μετά από λίγο ο Φεντερικό μίλησε σχεδόν ψιθυριστά. «Μακάρι να μην αλλάξουμε κι εκεί, *φρατελίνο*. Πάμε· πρέπει να επιστρέψουμε. Εκεί είναι η στέγη του *παλάτσο* μας. Ελπίζω μονάχα

ο πατέρας να μην έχει ξαγρυπνήσει, γιατί διαφορετικά την πατήσαμε. Άντε, πάμε».

Πλησίασε την άκρη του καμπαναριού έτοιμος να κατεβεί πάλι κάτω στη στέγη, όταν πρόσεξε πως ο Έτζιο είχε μείνει στη θέση του. «Τι τρέχει;»

«Περίμενε ένα λεπτό».

«Τι κοιτάζεις;» ρώτησε ο Φεντερικό πλησιάζοντάς τον πάλι. Ακολούθησε το βλέμμα του Έτζιο και στο πρόσωπό του σχηματίστηκε πάλι ένα μειδίαμα. «Κατεργάρη διαβολάκο! Δεν πιστεύω να σκέφτεσαι να πας τώρα εκεί... Άσε το κακόμοιρο το κορίτσι να κοιμηθεί».

«Όχι· νομίζω πως είναι ώρα να ξυπνήσει η Κριστίνα».

Δεν είχε περάσει πολύς καιρός από τότε που ο Έτζιο είχε γνωρίσει την Κριστίνα Καλφούτσι, όμως ήδη οι δυο τους έμοιαζαν αχώριστοι. Οι γονείς τους βέβαια θεωρούσαν πως ήταν ακόμη πολύ νέοι για κάτι σοβαρό, άποψη με την οποία δεν συμφωνούσε καθόλου ο Έτζιο. Η Κριστίνα ήταν μόλις δεκαεφτά χρόνων και οι γονείς της περίμεναν από τον Έτζιο να τιθασέψει πρώτα τον αχαλίνωτο χαρακτήρα του, πριν καν αρχίσουν να τον βλέπουν έστω με συμπάθεια. Φυσικά, αυτές οι αντιρρήσεις το μόνο που κατάφερναν ήταν να τον κάνουν ακόμα πιο παράφορο.

Την είχε πρωτοσυναντήσει στην κεντρική αγορά της πόλης, την ημέρα που είχε αγοράσει κάποια μπιχλιμπίδια για την ονομαστική γιορτή της αδελφής του και μαζί με τον Φεντερικό χαζολογούσαν κοιτάζοντας τα όμορφα κορίτσια της πόλης και τις *ακομπανιατρί*ς τους να πεταρίζουν από πάγκο σε πάγκο, πηγαίνοντας πότε στις δαντέλες, πότε στις κορδέλες και πότε στα τόπια με το μετάξι. Όμως ένα από εκείνα τα κορίτσια ξεχώριζε με μια ομορφιά και χάρη που ο Έτζιο δεν

είχε ξαναδεί. Δεν θα ξεχνούσε ποτέ του εκείνη την ημέρα που την πρωτοείδε.

«Ω», ψέλλισε άθελά του. «Κοίτα. Τι ομορφιά είναι αυτή;»

«Τότε», είπε ο πάντα πρακτικός αδελφός του, «γιατί δεν πας εκεί να τη χαιρετήσεις;»

«Τι;» Ο Έτζιο σοκαρίστηκε. «Και μετά... τι να κάνω μετά;»

«Θα μπορούσες να της πιάσεις κουβέντα. Να της πεις τι αγόρασες εσύ, να τη ρωτήσεις τι αγόρασε εκείνη, τέτοια πράγματα δεν έχει σημασία. Βλέπεις, αδελφούλη, οι περισσότεροι άντρες φοβούνται τόσο τα όμορφα κορίτσια, που οποιοσδήποτε μαζέψει αρκετό κουράγιο ώστε να πει δυο απλές κουβέντες μαζί τους, έχει αμέσως το πλεονέκτημα. Γιατί, τι νόμιζες; Πως αυτές δεν θέλουν να τις προσέξει κάποιος; Ότι δεν θέλουν να χαρούν λίγη κουβεντούλα μ' έναν άντρα; Φυσικά και θέλουν. Τέλος πάντων, εσύ δεν είσαι άσχημος και είσαι κι ένας Οντιτόρε. Όρμα, λοιπόν, κι εγώ θα αποσπάσω την προσοχή της συνοδού της. Τώρα που το σκέφτομαι, κι εκείνη δεν είναι καθόλου ασχημούλα.»

Ο Έτζιο θυμόταν πως όταν είχε μείνει μόνος με την Κριστίνα, είχε σταθεί άγαλμα χωρίς να λέει κουβέντα. Το μόνο που μπορούσε να κάνει, ήταν να κάθεται και να κοιτάζει σαν χαζός την ομορφιά που σκόρπιζαν τα σκούρα μάτια της, τα μακριά σαν από μετάξι πυρόξανθα μαλλιά της, την ανασηκωμένη άκρη της μύτης της...

Και τελικά εκείνη ήταν που τον είχε αιφνιδιάσει. «Τι συμβαίνει;» τον είχε ρωτήσει.

«Τι εννοείς;» κατάφερε να ψελλίσει.

«Γιατί στέκεσαι έτσι εκεί πέρα;»

«Ε... χμ... επειδή ήθελα να σε ρωτήσω κάτι.»

«Τι πράγμα;»

«Το όνομά σου.»

Εκείνη σήκωσε τα μάτια προς τον ουρανό. “Ανάθεμα”, σκέφτηκε εκείνος, “θα το ‘χει ξανακούσει αυτό χιλιάδες φορές”.

«Το όνομά μου δεν θα σου χρειαστεί ποτέ», του είχε απαντήσει και συνέχισε τη βόλτα της. Ο Έτζιο έμεινε να την κοιτάζει για μια στιγμή κι έπειτα την ακολούθησε.

«Περίμενε», είπε, φτάνοντάς την, αγκομαχώντας πιο πολύ κι απ' ό,τι αν είχε τρέξει ένα χιλιόμετρο. «Με ξάφνιασες. Σκόπευα να είμαι στ' αλήθεια γοητευτικός. Κι ευγενικός. Και πνευματώδης. Δεν θα μου δώσεις μια δεύτερη ευκαιρία;»

Εκείνη κοίταξε προς το μέρος του δίχως να σταματήσει το περπάτημα, όμως του χάρισε μια αμυδρή υπόνοια χαμόγελου. Ο Έτζιο είχε απελπιστεί, αλλά ο Φεντερικό που παρακολουθούσε, του ψιθύρισε: «Μην το βάζεις κάτω τώρα. Την είδα να σου χαμογελά. Θα σε θυμάται».

Παίρνοντας κουράγιο, ο Έτζιο την είχε ακολουθήσει διακριτικά, προσπαθώντας να μην τον καταλάβει. Τρεις-τέσσερις φορές χρειάστηκε να σκύψει βιαστικά πίσω από κάποιον πάγκο στην αγορά ή να χωθεί κάτω από μια παραστάδα όταν εκείνη άφησε την πλατεία, όμως τελικά κατάφερε να την ακολουθήσει αθέατος μέχρι την πόρτα του αρχοντικού της οικογένειάς της, όπου ένας άντρας τον οποίο αναγνώρισε, της έκλεισε το δρόμο. Ο Έτζιο έκανε πίσω.

Η Κριστίνα είχε ρίξει στον άντρα ένα θυμωμένο βλέμμα. «Σου το 'χω ξαναπει, Βιέρι, δεν ενδιαφέρομαι για σένα. Και τώρα, άσε με να περάσω».

Ο Έτζιο, κρυμμένος, πήρε μια ανάσα. Ο Βιέρι ντε Πάτσι. Μα φυσικά.

«Όμως ενδιαφέρομαι εγώ για σένα, *σινιορίνα*. Ενδιαφέρομαι πάρα πολύ», είχε πει ο Βιέρι.

«Τότε, μπες στην ουρά».

Αυτή προσπάθησε να τον προσπεράσει, όμως εκείνος κινήθηκε μπροστά της. «Δεν νομίζω, *αμόρε μίο*. Έχω κουραστεί να περιμένω να ανοίξεις τα πόδια σου με τη θέλησή σου». Την έπιασε βάνουσα από το χέρι, τραβώντας την κοντά του, ενώ

πέρασε το άλλο χέρι του γύρω από τη μέση της καθώς εκείνη πάλευε να ελευθερωθεί.

«Δεν είμαι σίγουρος ότι έπιασες το μήνυμα», είπε ο Έτζιο ξαφνικά, προχωρώντας μπροστά και κοιτώντας κατάματα τον Βιέρι.

«Α, το μικρό κουτάβι των Οντιτόρε. *Κάνε ρονιόσο!* Τι στο διάολο ανακατεύεσαι; Άντε ξεκουμπίσου».

«Μπουόν τζιόρνο και σε σένα, Βιέρι. Λυπάμαι που παρεμβαίνω έτσι, όμως έχω την έντονη αίσθηση ότι χαλάς την ημέρα τούτης της νεαρής δεσποινίδας».

«Μπα, τι μου λες! Με συγχωρείς ένα λεπτό, γλυκιά μου, μέχρι να κάνω τόπι στο ξύλο τούτον το νεόπλουτο». Και με τα λόγια αυτά, ο Βιέρι είχε κάνει στην άκρη την Κριστίνα και είχε ορμήσει εναντίον του Έτζιο με τη γροθιά του δεξιού του χεριού υψωμένη. Ο Έτζιο τον απέφυγε με ευκολία και παραμερίζοντας του έβαλε τρικλοποδιά. Η ορμή της επίθεσής του έστειλε τον Βιέρι να κυλιστεί κάτω στη σκόνη.

«Σου φτάνει αυτό, φίλε, ή θέλεις κι άλλο;» είπε κοροϊδευτικά ο Έτζιο, όμως ο Βιέρι τινάχτηκε όρθιος στη στιγμή κι επιτέθηκε πάλι οργισμένος, ενώ οι γροθιές του τινάζονταν γρήγορα δεξιά κι αριστερά. Μία απ' αυτές βρήκε με δύναμη το σαγόνι του Έτζιο, όμως εκείνος του ανταπέδωσε δύο: μία στο στομάχι και, καθώς ο Βιέρι διπλώθηκε, άλλη μία στο σαγόνι. Ο Έτζιο είχε στραφεί προς την Κριστίνα για να δει αν ήταν εντάξει ενώ ο Βιέρι είχε υποχωρήσει ξέπνοος. Όμως το χέρι του Βιέρι είχε βρει στα γρήγορα το στιλέτο που κουβαλούσε μαζί του. Η Κριστίνα είδε την κίνηση και τη στιγμή που ο Βιέρι κατέβαζε το στιλέτο προς την πλάτη του Έτζιο, έβγαλε ασυναίσθητα φωνή μεγάλη. Εκείνος πρόλαβε να γυρίσει και να αρπάξει γερά τον Βιέρι από τον καρπό, τινάζοντας μακριά το στιλέτο που κροτάλισε πέφτοντας κάτω. Οι δύο άντρες είχαν σταθεί ο ένας απέναντι στον άλλο, βαριανασαίνοντας.

«Αυτό είναι ό,τι καλύτερο μπορείς να κάνεις;» πέταξε ο Έτζιο μέσα από τα σφιγμένα δόντια του.

«Βούλωσ' το, γιατί, μα το Θεό, θα σε σκοτώσω!»

Ο Έτζιο γέλασε. «Κακώς ξαφνιάστηκα όταν σε είδα να προσπαθείς να εκμεταλλευτείς ένα κορίτσι που είναι φανερό ότι σε θεωρεί σακί με κοπριά. Άλλωστε κάπως έτσι προσπαθεί κι ο πατέρας σου να επιβάλει τα τραπεζικά του συμφέροντα στη Φλωρεντία».

«Ηλίθιε! Ο πατέρας σου είναι εκείνος που πρέπει να πάρει το μάθημά του και να ταπεινωθεί».

«Είναι καιρός, εσείς οι Πάτσι να σταματήσετε να μας συκοφαντείτε. Όμως, απ' την άλλη, αυτό είναι μάταιο γιατί είστε όλο λόγια και καθόλου πράξεις».

Το χέιλι του Βιέρι ήταν καταματωμένο. Το σφουγγίσει με το μανίκι του. «Θα το πληρώσεις αυτό που έκανες· και εσύ και όλο σου το σόι. Δεν θα το ξεχάσω ποτέ, Οντιτόρε». Ο Βιέρι έφτυσε στα πόδια του Έτζιο κι έπειτα έσκυψε να μαζέψει το στιλέτο του, πριν φύγει τρέχοντας. Ο Έτζιο είχε απομείνει να τον κοιτάζει καθώς εξαφανίζοταν.

Τα θυμήθηκε όλα αυτά καθώς στεκόταν εκεί πάνω, στο καμπαναριό της εκκλησίας και κοίταζε προς το σπίτι της Κριστίνα. Θυμήθηκε την έκσταση που είχε νιώσει όταν γυρνώντας προς την Κριστίνα, είχε δει στα μάτια της μια πρωτόγνωρη ζεστασιά καθώς εκείνη τον ευχαριστούσε.

«Είστε καλά, *σινιορίνα*;» είχε πει.

«Τώρα, ναι, είμαι· χάρη σ' εσένα». Είχε διστάσει, η φωνή της ακόμα έτρεμε από φόβο. «Ρώτησες το όνομά μου· είναι Κριστίνα. Κριστίνα Καλφούτσι».

Ο Έτζιο είχε υποκλιθεί. «Τιμή μου που σε γνωρίζω, *Σινιορίνα Κριστίνα*. Έτζιο Οντιτόρε».

«Τον ξέρεις εκείνο τον άντρα;»

«Τον Βιέρι; Οι δρόμοι μας έχουν διασταυρωθεί μερικές φορές. Όμως οι οικογένειές μας δεν έχουν λόγους να συμπαθούν η μια την άλλη».

«Δεν θέλω να τον ξαναδώ».

«Όσο περνά από το χέρι μου, δεν θα τον ξαναδείς».

Χαμογέλασε ντροπαλά κι έπειτα είπε: «Έτζιο, έχεις την ευγνωμοσύνη μου· γι' αυτό, είμαι έτοιμη να σου δώσω μια δεύτερη ευκαιρία μετά το άσχημο ξεκίνημά σου». Γέλασε ευγενικά κι έπειτα τον φίλησε στο μάγουλο πριν εξαφανιστεί μέσα στο αρχοντικό της.

Το μικρό πλήθος που αναπόφευκτα είχε συγκεντρωθεί, είχε χειροκροτήσει τον Έτζιο. Εκείνος είχε υποκλιθεί χαμογελαστός, όμως γυρίζοντας να φύγει ήξερε πως, μαζί με την καινούρια φίλη που κέρδισε εκείνη την ημέρα, είχε αποκτήσει ταυτόχρονα κι έναν αδυσώπητο εχθρό.

«Άσε την Κριστίνα να κοιμηθεί», είπε πάλι ο Φεντερικό, βγάζοντας τον Έτζιο από το ονειροπόλημα.

«Θα έχει χρόνο για ύπνο αργότερα», απάντησε. «Πρέπει να τη δω».

«Καλά, αφού πρέπει. Θα προσπαθήσω να σε καλύψω στον πατέρα. Όμως πρόσεχε· οι άντρες του Βιέρι ίσως να είναι ακόμα τριγύρω». Και μ' αυτά τα λόγια, ο Φεντερικό γλίστρησε από το καμπαναριό μέχρι τη στέγη και πήδησε από εκεί, πάνω σε ένα κάρο με άχυρο αφημένο στο δρόμο που οδηγούσε προς το σπίτι.

Ο Έτζιο τον παρακολούθησε να απομακρύνεται κι έπειτα αποφάσισε να κατεβεί κι εκείνος. Το κάρο έμοιαζε να βρίσκεται πολύ μακριά κάτω, όμως στο μυαλό του ήρθαν όλα όσα τον είχαν διδάξει. Έλεγε την αναπνοή του, ηρέμησε τον εαυτό του και αυτοσυγκεντρώθηκε.

Την επόμενη στιγμή πέταξε στον αέρα, εκτελώντας το μεγαλύτερο άλμα που είχε κάνει ως τότε. Για μια στιγμή σκέφτηκε πως

ίσως να είχε κρίνει λάθος το στόχο του, όμως απώθησε τον στιγμιαίο πανικό και τελικά κατέληξε με ασφάλεια πάνω στο άχυρο. Ήταν ένα πραγματικό άλμα πίστης. Ξέπνοος αλλά εκστασιασμένος από την επιτυχία του, ο Έτζιο πετάχτηκε στο δρόμο.

Ο ήλιος είχε μόλις αρχίσει να ξεμυτίζει πάνω από τους ανατολικούς λόφους και ο κόσμος που κυκλοφορούσε ήταν ακόμα λιγοστός. Ο Έτζιο ήταν έτοιμος να ξεκινήσει για το αρχοντικό της Κριστίνα, όταν άκουσε βήματα να αντηχούν. Προσπαθώντας απελπισμένα να κρυφτεί, λούφαξε στις σκιές κάτω από το πρόστεγο της εκκλησίας, κρατώντας την ανάσα του. Από τη γωνία του δρόμου εμφανίστηκε ο ίδιος ο Βιέρι συνοδευόμενος από δύο φρουρούς που ανήκαν στους Πάτσι.

«Καλύτερα να τα παρατήσουμε, αρχηγέ», είπε ο μεγαλύτερος από τους δύο φρουρούς. «Θα 'χουν φύγει πια».

«Είμαι σίγουρος ότι είναι κάπου εδώ», αντιγύρισε απότομα ο Βιέρι. «Σχεδόν μπορώ να τους μυρίσω». Μαζί με τους άντρες του έκαναν το γύρο της πλατείας χωρίς να δείχνουν διατεθειμένοι να φύγουν σύντομα. Το φως του ήλιου είχε αρχίσει να μικραίνει τις σκιές. Με προσοχή, ο Έτζιο σύρθηκε ξανά πίσω στην ασφάλεια του άχυρου πάνω στο κάρο. Ήταν τόση η ανυπομονησία του να φύγει επιτέλους από εκεί, που είχε την αίσθηση πως έμεινε κρυμμένος για έναν ολόκληρο αιώνα. Κάποια στιγμή μάλιστα ο Βιέρι πέρασε από τόσο κοντά του, που ο Έτζιο σχεδόν μπορούσε πράγματι να τον μυρίσει. Τελικά ο Βιέρι έγγνεψε στους άντρες του να προχωρήσουν.

Ο Έτζιο έμεινε κρυμμένος για λίγο ακόμα κι έπειτα κατέβηκε από το κάρο αφήνοντας έναν βαθύ στεναγμό ανακούφισης. Τίναξε τη σκόνη από τα ρούχα του και κάλυψε την απόσταση που τον χώριζε από την Κριστίνα, με την ευχή να μην είχε ξυπνήσει κανείς στο σπίτι της.

Βρήκε το αρχοντικό ακόμα σιωπηλό, μ' όλο που μάντευε πως οι υπηρέτες θα ετοιμάζαν ήδη τις φωτιές στην κουζίνα,

στο πίσω μέρος. Γνώριζε ποια ήταν η μπαλκονόπορτα της Κριστίνα κι έριξε μια χούφτα χαλίκια στις γρίλιες της. Ο θόρυβος του φάνηκε εκκωφαντικός και περίμενε με την καρδιά να χτυπά σαν τρελή. Έπειτα οι γρίλιες άνοιξαν κι εκείνη εμφανίστηκε στο μπαλκόνι. Κοιτάζοντάς την, είδε τη νυχτική της να διαγράφει τις υπέροχες καμπύλες του σώματός της. Αμέσως ένιωσε να λιώνει από την επιθυμία.

«Ποιος είναι;» ρώτησε εκείνη απαλά.

Έκανε μερικά βήματα πίσω για να μπορέσει να τον δει.
«Εγώ!»

Η Κριστίνα αναστέναξε· και δεν ήταν αναστεναγμός από δυσαρέσκεια. «Έτζιο! Έπρεπε να το φανταστώ».

«Μπορώ ν' ανεβώ, μία κολόμπα;»

Εκείνη έριξε μια ματιά πάνω από τον ώμο της πριν απαντήσει ψιθυριστά: «Εντάξει. Αλλά μόνο για ένα λεπτό».

«Μου φτάνει».

Εκείνη μειδίασε. «Αλήθεια;»

Ένιωσε μπερδεμένος. «Όχι... συγγνώμη... δεν το εννοούσα έτσι. Άσε με να σου δείξω...» Κοίταξε γύρω του για να βεβαιωθεί πως ο δρόμος ήταν ακόμη άδειος και πατώντας στους μεγάλους σιδερένιους κρίκους που ήταν μπηγμένοι στις γκρίζες πέτρες του τοίχου για να δένουν τα άλογα, εκτινάχτηκε ψηλά. Βρήκε άνετα εσοχές για να κρατηθεί πάνω στους λίθους της τοιχοποιίας. Όσο να πεταρίσει το βλέφαρο, είχε καταφέρει να εκτιναχτεί πάνω από το παραπέτο του μπαλκονιού κι εκείνη είχε βρεθεί ήδη στην αγκαλιά του.

«Ω, Έτζιο», αναστέναξε καθώς φιλήθηκαν. «Το κεφάλι σου... Σε τι πήγες κι έμπλεξες πάλι;»

«Δεν είναι τίποτα. Μια γρατσουνιά». Ο Έτζιο έκανε μια παύση, χαμογελώντας. «Μιας που ανέβηκα ως εδώ, μήπως θα μπορούσα να περάσω και μέσα;» είπε απαλά.

«Πού μέσα;»

Το ύφος του ήταν αφοπλιστικά αθώο. «Μα στην κάμαρά σου, φυσικά».

«Ίσως' αν είσαι σίγουρος πως σου φτάνει ένα λεπτό...»

Έχοντας τα χέρια τους ο ένας γύρω από τον άλλο, διάβηκαν την μπαλκονόπορτα και μπήκαν μέσα στο ζεστό φως της κάμαρας της Κριστίνα.

Μία ώρα αργότερα, τους ξύπνησε το φως του ήλιου που τρύπωνε μέσα από τις γρίλιες, η βοή των κάρων και των ανθρώπων κάτω στο δρόμο και, το χειρότερο απ' όλα, η φωνή του πατέρα της Κριστίνα καθώς άνοιγε την πόρτα της κρεβατοκάμαρας.

«Κριστίνα», έλεγε. «Ωρα να σηκωθείς, κορίτσι μου. Ο παιδαγωγός σου θα έρθει από... Τι διάολο; Μπάσταρδε!»

Ο Έτζιο φίλησε στα γρήγορα αλλά θερμά την Κριστίνα. «Νομίζω πως είναι ώρα να φύγω», είπε αρπάζοντας τα ρούχα του κι έτρεξε προς το παράθυρο. Μέχρι να βγει ο Αντόνιο Καλφούτσι στο μπαλκόνι, εκείνος είχε γλιστρήσει στον τοίχο και ήδη φορούσε τα ρούχα του. Ο Καλφούτσι είχε πανιάσει από οργή.

«Περντονάτε, Μεσέρε», είπε απολογητικά ο Έτζιο.

«Τώρα θα σου πω εγώ, περντονάτε, Μεσέρε», φώναξε ο Καλφούτσι. «Φρουροί! Φρουροί! Πιάστε αυτό το τσίμιτσε και φέρτε μου το κεφάλι του! Και τα κολιόνι του επίσης!»

«Είπα, λυπάμαι...» άρχισε να λέει ο Έτζιο, όμως ήδη οι πύλες του αρχοντικού άνοιγαν κι από μέσα έβγαιναν τρέχοντας οι σωματοφύλακες του Καλφούτσι, κραδαίνοντας τα ξίφη τους. Σχεδόν ντυμένος πια, ο Έτζιο το 'βαλε στα πόδια. Έτρεξε στους δρόμους αποφεύγοντας άμαξες και σπρώχνοντας όσους του έκλειναν το δρόμο, πλούσιους επιχειρηματίες ντυμένους με επίσημες μαύρες φορεσιές, εμπόρους ντυμένους στα καφέ και τα κόκκινα και πιο ταπεινούς πολίτες ντυμένους με χιτώνες

φτιαγμένους από τους ίδιους. Κάποια στιγμή, συγκρούστηκε με μια λιτανεία τόσο αναπάντεχα που παραλίγο να γκρεμίσει το άγαλμα της Παρθένου που κουβαλούσαν οι μαυροντυμένοι μοναχοί. Τελικά, αφού διέσχισε σοκάκια και πήδησε πάνω από τοίχους, σταμάτησε για να αφουγκραστεί. Ησυχία. Δεν ακούγονταν ούτε καν οι φωνές και οι βρισιές που ξεσήκωσε στη διαδρομή του. Όσο για τους φρουρούς, ήταν σίγουρος πως τους είχε ξεφορτωθεί.

Το μόνο που ήλπιζε, ήταν ο Σινιόρ Καλφούτσι να μην τον είχε αναγνωρίσει. Ήταν σίγουρος πως η Κριστίνα δεν θα τον πρόδιδε. Άλλωστε είχε τον τρόπο της με τον πατέρα της που τη λάτρευε. Ακόμα κι αν τον ανακάλυπτε όμως, συλλογίστηκε ο Έτζιο, δεν ήταν κι άσχημο ταίρι για την κόρη του. Ο πατέρας του ηγούνταν ενός από τους μεγαλύτερους τραπεζικούς οίκους της πόλης, που μπορεί κάποτε να ξεπερνούσε ακόμα και τον οίκο των Πάτσι ή –ποιος ξέρει;– ακόμα και των Μεδίκων.

Χρησιμοποιώντας απόμερους δρόμους, κίνησε για το σπίτι του. Ο πρώτος που τον συνάντησε εκεί, ήταν ο Φεντερικό που τον κοίταξε σοβαρός και κούνησε το κεφάλι του δυσοίωνα. «Τώρα την έβαψες», του είπε. «Και μην πεις ότι δεν σε προειδοποίησα».